

„кралъ“ и сръбската държава „сръбското кралевство“. ⁴⁰
 Въ една наредба на царь Душана (1346) бълчарскитѣ владѣтели Михаилъ III и Александъръ се титулуватъ царь. ⁴¹
 Дубровничанитѣ въ българио-дубровнишкия договоръ сжщо титулуватъ българския владѣтель Михаилъ I царь. ⁴²

§ 52.

Приимане на владѣтелската власть.

Старото българско държавно управление било монархично. Монархията пкъъ може да бжде наслѣдствена или изборна. Наслѣдствена е монархията, когато владѣтелската власть принадлежи само на извѣстно сѣмейство и по установения редъ прѣминава отъ единъ неговъ членъ на другъ, независимо отъ волята и усмотрението на царствуещия владѣтель. Изборна пкъъ е монархията, когато владѣтелитѣ се избиратъ и тѣхното положение зависи отъ волята на избирателитѣ. Прабългаритѣ въ приазовската българска държава имали установена династия отъ рода Дуло. Тамъ тя господарувала около петъ вѣка, и въ балканската българска държава повече отъ половинъ вѣкъ царували четирима нейни члена. Но освѣнъ нея въ послѣдната господарували още шесть други династии съ около тридесетъ и петима владѣтели, които приимали владѣтелската власть отъ своитѣ прѣдци и я прѣдавали на потомцитѣ си. Отъ това се установява, че монархията въ българската държава била наслѣдствена и че българскитѣ владѣтели по наслѣдство се възкачвали на владѣтелския прѣстолъ. Въ наслѣдствената монархия владѣтелската власть се наслѣдва възъ основа на индивидуалното или колективното начало. По

⁴⁰ Гласник, II од. кн. VII, 282, 285, 297.

⁴¹ Новаковић Ст. Законик Ст. Душана, стр. 3.

⁴² Miklosich Er. Monumenta serbica, 35.